

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **JUDr. Alfréd Šrámek, advokát**
sídlem Českobratrská 1403/2, Ostrava

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 16, Praha 1

zastoupené JUDr. Janem Sykou, advokátem
sídlem Školská 1736/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 24. 6. 2016,
sp. zn. 75/2015

takto:

- I. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. K 75/2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobce.

Odůvodnění:

- I. **Předmět řízení a vymezení sporu**

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. K 75/2015 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí kárného senátu žalované (dále též „**správní orgán prvního stupně**“ či „**kárný senát**“) ze dne 14. 10. 2015, sp. zn. K 75/2015 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím kárný senát uložil podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o advokacii**“) žalobci pokutu ve výši 90 000 Kč za kárné provinění spočívající v porušení § 16 odst. 1 a 2 zákona o advokacii a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 a čl. 9 odst. 1 a 2 usnesení č. 1/1997 představenstva České advokátní komory ze dne 31. 10. 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**Pravidla profesionální etiky**“), kterého se žalobce dopustil tím, že poté, co mu jako právnímu zástupci klienta (oprávněného ve specifikovaném exekučním řízení) poukázal soudní exekutor dne 19. 12. 2014 na jeho účet částku 803 946,36 Kč jako vymožené plnění pro jeho klienta, o přijetí vymoženého plnění svého klienta neinformoval, a ačkoli ho klient dopisem ze dne 14. 1. 2015 a opakovaně dopisem ze dne 20. 1. 2015 vyzval k vydání přijatého plnění, a ačkoliv e-mailem ze dne 15. 1. 2015 klientovi slíbil provést úhradu přijatého plnění dle jeho požadavku, výzvě klienta nevyhověl a přijaté plnění zadržuje dílem na účtu určeném pro přijímání prostředků nenáležících advokátovi, vedeném na jméno žalobce, a dílem je odeslal do soudní úschovy, přijaté Okresním soudem v Ostravě usnesením ze dne 16. 6. 2015, čj. 99 Ad 4/2015 - 46 k návrhu žalobce.
3. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 7. 10. 2016, odvolací kárný senát žalované zamítl odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí kárného senátu potvrdil.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

4. Odvolací kárný senát v odůvodnění Napadeného rozhodnutí stručně rekapituloval závěry vyslovené kárným senátem v Prvostupňovém rozhodnutí a sumarizoval námitky vznesené žalobcem v podaném odvolání.
5. Následně žalovaný uzavřel, že „*přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel z obsahu spisu, a zejména pak z korespondence stěžovatele, vyjádření kárně obviněného a usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 16.6.2015.... Dále vycházel odvolací kárný senát z výpovědi kárně obviněného při jednání dne 14. 10. 2015*“. Odvolací kárný senát posléze konstatoval, že „*kárný senát učinil správná skutková zjištění, že dne 19.12.2014 byla vyplacena soudním exekutorem na účet kárně obviněného částka 803.946,36 Kč pro jeho klienta. Kárně obviněný tuto částku přes urgence svého klienta nevyplatil svému klientovi, přičemž částku 664.844,89 Kč složil kárně obviněný do soudní úschovy na základě usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 16. 6. 2015.... Zbylou částku pak kárně obviněný zadržuje na zvláštním účtu prostředku nenáležících advokátovi*“.
6. K námitce žalobce, že vymoženou částku nemohl klientovi vyplatit, neboť na část této částky uplatnila nárok třetí osoba, resp. byl písemně upozorněn, že zde takovýto tvrzený nárok má být, odvolací kárný senát uzavřel, že „*kárný senát ve svém rozhodnutí došel ke správnému závěru, že bylo zcela zřejmou a nepochybnou povinností kárně obviněného vymožené finanční prostředky jeho klienta přijaté na účet kárně obviněného neprodleně vyplatit klientovi. To, že byl informován o tvrzeném nároku třetí osoby na tyto finanční prostředky, je*

zcela bezvýznamné, přičemž kárný senát správně zdůraznil, že tento tvrzený nárok nebyl nijak doložen. Pro porušení povinností advokáta je rozhodující v tomto případě, že kárně obviněný nevyplatil neprodleně finanční prostředky svého klienta tomuto klientovi. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že finanční prostředky kárně obviněný složil do soudní úschovy“.

7. Odvolací kárný senát doplnil, že „z výše uvedeného vyplývá, že kárný senát správně zjistil skutkový stav a rovněž shora uvedený skutek popsán v napadeném kárném rozhodnutí správně posoudil po právní stránce jako kárné provinění, neboť kárně obviněný závažným způsobem porušil povinnosti advokáta popsané v napadeném rozhodnutí“. Odvolací kárný senát dodal, že „kárný senát při úvaze o uloženém kárném opatření rovněž správně posoudil závažnost předmětného kárného provinění. V případě správy finančních prostředků klienta je třeba trvat na tom, že s těmito prostředky musí být nakládáno pouze v souladu s příkazy klienta a porušení těchto povinností závažným způsobem snižuje důstojnost advokátního stavu a důvěru klienta. Uložené kárné opatření je pak přiměřené závažnosti porušení povinností kárně obviněného“.

III. Žaloba

8. Žalobce v podané žalobě stručně rekapituloval závěry vyslovené v Prvostupňovém a Napadeném rozhodnutí. Namítal, že rozhodnutí jsou jednak nepřezkoumatelná, jednak vychází z nesprávného právního posouzení a současně ve věci nebyl řádně zjištěn skutkový stav.
9. K údajnému neinformování klienta o stavu věci namítl, že dne 14. 1. 2015 byla zaslána klientovi, společnosti Contented consumer, s.r.o. (dále též „**klient**“), formou SMS zprávy informace o vyplacení vymoženého plnění ve výši 803 946,36 Kč, resp. „cca 803 000“ soudním exekutorem. Žalobce zdůraznil, že ode dne připsání uvedené částky (dne 22. 12. 2014) na zvláštní účet určený pro přijímání finančních prostředků nenáležejících advokátu uplynulo 12 pracovních dní, přičemž finanční prostředky byly připsány na účet v období bezprostředně před vánočními svátky a koncem roku. Dle žalobce tedy není pravdou, že by klient nebyl o vymoženém vyplaceném plnění informován, přičemž uvedenou dobu od připsání finančních prostředků do podání informace klientovi nepovažoval žalobce za nadměrně dlouhou za situace, kdy průběžná kontrola stavu předmětného zvláštního účtu advokáta je prováděna zhruba 1 x měsíčně a finanční prostředky jsou klientům poukazovány bezhotovostními převody po provedení jejich ztotožnění s konkrétním spisem.
10. Dle žalobce tedy bylo nesprávně zjištěno, že žalobce klienta o výplatě vymoženého plnění neinformoval; žalobce trval na to, že klienta jednoznačně informoval, kdy o tomto podle žalobce svědčí mj. SMS zpráva odeslaná dne 14. 1. 2015 v 9:55 hod klientovi, provedená k důkazu. Konstatoval-li kárný senát, že se tak stalo opožděně, když dle Prvostupňového rozhodnutí měl žalobce na začátku ledna 2015 dostatek času informovat klienta o vyplacení vymoženého plnění, žalobce s tímto závěrem polemizoval s tím, že počínaje 2. 1. 2015 uplynulo do 14. 1. 2015 pouze 9 pracovních dnů, tj. celkově v zásadě ne podstatně více, než 1 týden, pročez nelze považovat uplynulou dobu za nepřiměřeně dlouhou. Dle žalobce nebyl v tomto směru správně zjištěn skutkový stav, resp. na základě provedených důkazů nebyla vyvozena správná skutková zjištění, kdy z důkazu jednoznačně plyne podání informace o vymožení plnění. Žalobci je tak dle jeho přesvědčení kladeno za vinu jednání (údajné neinformování klienta), jehož se žalobce nedopustil, když klienta informoval bez zbytečného odkladu.

11. K závěrům o vědomosti žalobce o oprávněném příjemci vymoženého plnění, nedůvodném využití institutu soudní úschovy a bezdůvodném zadržení vymožených finančních prostředků žalobce předně namítal, že si zbytek z vymožené částky 803 946,36 Kč ve výši 151 735 Kč v žádném případě „neponechal“ jako svou odměnu za právní služby. Tato částka je dle žalobce nadále složena (i ke dni podání této žaloby) na zvláštním účtu, určeném pro přijímání finančních prostředků nenáležejících advokátu tak, aby byla tato částka oddělena od běžných provozních prostředků advokáta. Uvedená částka sice dle žalobce odpovídá sjednané odměně za právní služby s klientem, ale s touto částkou žalobce naloží v souladu s tím, který subjekt bude určen v řízení o soudní úschově jako oprávněný příjemce finančních prostředků z úschovy (k tomuto rozhodnutí doposud nedošlo). Předmětná částka je dle žalobce stále deponována na uvedeném zvláštním účtu a nebyla vyplacena z tohoto účtu žádným způsobem ani jemu ani žádnému třetímu subjektu.
12. Žalobce pak obdobně jako v průběhu správního řízení popsal skutečnosti, jež jej vedly k využití institutu soudní úschovy v předmětné věci. Žalobce uvedl, že dne 8. 1. 2015 byl telefonicky informován panem D. L. o tom, že údajně mezi ním a klientem, resp. jednatelem klienta Bc. M. P., bylo před poskytnutím úvěrů, jejichž vymožení bylo právě předmětem shora uvedené exekuce, sjednáno, že zisk, jenž bude plynout z úvěrů, bude rozdělen mezi pana D. L. a klienta v poměru 50%, s tím, že pan D. L. dle svého vyjádření opakovaně vyzval klienta k vyplacení uvedeného nároku po jeho přijetí klientem, klient se však údajně k řešení této věci s D. L. odmítl sejit. Žalobce doplnil, že o telefonickém kontaktu s D. L. a o jeho tvrzení telefonicky informoval téhož dne jednatele klienta Bc. M. P., jenž mu však telefonicky k věci nesdělil žádný závěr co do skutečnosti, zda tvrzení pana L. je pravdivé či nikoliv. Současně žalobce jednatele klienta přislíbil, že bezodkladně nahlédne do zvláštního účtu pro přijímání finančních prostředků pro klienty k ověření přijetí plnění z exekuce.
13. Žalobce dále konstatoval, že dne 13. 1. 2015 byl telefonicky informován panem D. L., že mělo dojít k dohodě mezi ním a klientem o principech a způsobu budoucího společného řešení obchodního vztahu s tím, že věc má být řešena dohodou pana L. a klienta za přítomnosti žalobce, přičemž žalobce panu L. sdělil, že věc nemůže bez klienta řešit ani ji s ním nijak rozebírat. Následně žalobce dopoledne dne 14. 1. 2015 o uvedeném kontaktoval jednatele klienta prostřednictvím SMS, protože mu „nezvedal telefon“. Dne 16. 1. 2015 pak byla žalobci doručena písemnost označená jako „Oznámení o převzetí zastoupení a výzva k zdržení se s nakládáním s finančními prostředky“, z jejíhož obsahu žalobce v podané žalobě obsáhle citoval. Žalobce doplnil, že o uvedeném oznámení informoval klienta dne 16. 1. 2015 prostřednictvím SMS, protože mu „jednatel klienta nezvedal telefon“ a následně je zaslal klientovi dne 22. 1. 2015. Žalobce dále konstatoval, že dne 19. 1. 2015 opětovně telefonicky hovořil s jednatelem klienta, který mu sdělil, že věc řešil se svou účetní a ta mu sdělila, že je nutné, aby předmětné finanční prostředky cit. „protekly“ přes bankovní účet klienta, a dále sdělil, že klient má zájem čerpat u své banky úvěr a tedy chce, aby byla realizována tato bankovní transakce, která bude podkladem pro banku co do obrátu pro čerpání úvěru, a navrhl, že žalobce předmětné finanční prostředky v hotovosti vybere ze svého zvláštního účtu a následně je v hotovosti vloží na bankovní účet klienta, a to za přítomnosti pana D. L., se kterým se klient následně v bance vypořádá. Žalobce s tímto řešením souhlasil. Poté, co žalobce dne 21. 1. 2015 telefonicky jednatele klienta potvrdil nahlášení nadlimitního výběru v bance a termín realizace výběru hotovosti na 22. 1. 2015,

jednatel klienta v telefonickém hovoru podle žalobce požadoval provést výplatu předmětných finančních prostředků bezhotovostním převodem. Žalobce v návaznosti na to klientovi indikoval, že zvažuje složení vymožených finančních prostředků, ponížených o sjednanou odměnu za právní služby, do soudní úschovy, neboť má důvodné pochybnosti o oprávněném příjemci předmětných finančních prostředků. Dne 22. 1. 2015 pak žalobce telefonicky kontaktoval jednatele klienta, který mu sdělil, že po opětovné konzultaci s právníkem žádá bezhotovostně převést předmětné finanční prostředky na bankovní účet klienta. Žalobce doplnil, že jednatele klienta sdělil, že mimo dosavadní stav věci jeho jednání v žalobci vzbuzuje pochybnosti o oprávněnosti příjemce, a jednatele klienta poučil o tom, že nemůže být tím, kdo o oprávněnosti příjemce rozhodne, přičemž nebude-li se realizovat na ten den nahlášený nadlimitní výběr v bance a následný vklad, složí předmětné finanční prostředky do soudní úschovy, ledaže by byla uzavřena dohoda mezi klientem a panem D. L. ohledně vypořádání vymoženého plnění, na něž si činí nárok *de facto* obě strany. To však bylo ze strany klienta podle žalobce negováno. Žalobce dodal, že posléze dne 29. 1. 2015 s ohledem shora uvedené okolnosti podal u Okresního soudu v Ostravě „Návrh na přijetí finančních prostředků do soudní úschovy“, a to částky 664 844,89 Kč, představované celkovým vymoženým plněním ve výši 816 579,89 Kč, poníženým o s klientem předem sjednanou smluvní cenu právních služeb za zastupování klienta v této věci ve výši 151 735 Kč včetně DPH. O návrhu pak soud rozhodl usnesením čj. 99 Sd 4/2015 - 46 ze dne 16. 6. 2015.

14. Žalobce dále konstatoval, že klienta zastupoval dlouhodobě, přičemž do ledna 2015 se vždy s klientem zcela běžně v případě potřeby projednání jednotlivých případů, v nichž žalobce poskytoval klientovi právní služby, kontaktovali a jednali osobně či formou telefonátů a mailu a nikdy nenastal shora popsáný stav, kdy by jednatel klienta se žalobcem bez zjevného důvodu nekomunikoval a nereagoval na návrhy jednání, resp. řešení věci. Vše uvedené tedy žalobce vedlo k pochybnostem o oprávněném příjemci finančních prostředků, zejména pak fakt, že jednatel klienta jím samotným původně navržený postup hotovostního výběru následně zcela negoval, a poté byla ze strany klienta postupně ukončena jakákoliv komunikace se žalobcem.
15. Žalobce konstatoval, že *„vycházel...z dlouhodobé spolupráce s oběma klienty, v nichž panovala vždy důvěra mezi mnou, jako advokátem, a klientem a panem D. L. jako klienty, tudíž celá situace zasáhla do dlouhodobé spolupráce takovým způsobem, že...nebyl oprávněn a ani...nemohl posuzovat pravdivost tvrzení jednotlivých klientů, kdy v obou případech na základě předchozí dlouhodobé spolupráce...neměl důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení kteréhokoliv z nich, avšak je zřejmé, že jejich rozpornost zakládá důvodnost a pochybnosti o jejich tvrzeních, o nichž však [nebyl] oprávněn činit závěry“*.
16. Složení finančních prostředků do soudní úschovy a jejich nevyplacení klientovi ani panu D. L., kdy plnění je nadále deponováno na zvláštním účtu advokáta, nebylo podle žalobce jeho svévolným postupem, ale postupem vyvolaným popsánými objektivními okolnostmi, jenž byl výsledkem opakovaných snah o jednání s klientem.
17. Žalobce namítl, že v tomto smyslu nebyla věc správně právně posouzena a z provedených důkazů nebyla vyvozena správná skutková zjištění, kdy zde jednoznačně byly na jeho straně oprávněné pochybnosti o oprávněném příjemci vymoženého finančního plnění, založené na dlouhodobé spolupráci s klientem a zaužívaném způsobu jednání ohledně poskytovaných právních služeb, jež byla narušena jednáním klienta, spočívajícím v

postupném ukončení komunikace se žalobcem a negováním původně samotným jednatelem klienta navržených postupů. Žalobce byl přesvědčen, že po právu složil část vymožených finančních prostředků do soudní úschovy. Měl za to, že právě institut soudní úschovy je určen pro situace, kdy je sporné, která osoba je osobou oprávněnou k vydání vymožených finančních prostředků, resp. takových osob zde může být více, tedy není jisto, komu má být vymožené plnění vyplaceno bez rizika soudního sporu. Žalobce byl přesvědčen, že popsané okolnosti zjevně byly způsobitelné založit na jeho straně důvodné a oprávněné pochybnosti o skutečném příjemci vymoženého plnění.

18. Žalovaný pak podle žalobce v Napadeném rozhodnutí prakticky toliko konstatoval, že se žalobce měl vytýkaného jednání dopustit pouze tím, že nevyplatil vymožené finanční prostředky ihned klientovi, kdy údajně nebyl nárok další osoby nijak doložen, na čemž nic nemění ani složení vymožených prostředků do soudní úschovy. Žalobce však měl za to, že z uvedených skutečností, zejména pak z „Oznámení o převzetí zastoupení a výzva k zdržení se s nakládáním s finančními prostředky“, jakož i popsaného jednání klienta plyne, že zde byly dány důvody pro jím zvolený postup složení finančních prostředků do soudní úschovy. Žalobce nesouhlasil se závěrem uvedeným v Prvostupňovém rozhodnutí, že možné pochybnosti o příjemci vymožených prostředků lze redukovat pouze na exekuční příkaz či na předběžné opatření. V daném případě by byl podle žalobce popřen samotný smysl úschovního řízení, který žalobce dále rozvedl s tím, že věc byla nesprávně právně posouzena, neboť jeho úsudek o pochybnostech o oprávněném příjemci byl povinen posoudit právě úschovní soud a nemohl být přičítán žalobci k tíži jako porušení stavovských předpisů a právních předpisů upravujících advokacii. V daném případě se dle žalobce nejednalo o stav, kdy by zpronevěřil vymožené finanční prostředky a odmítl je vydat klientovi. Klient není dle žalobce krácen na svých právech tím, že by se nemohl finančních prostředků domoci. Žalobce zdůraznil, že žádnou část finančních prostředků si neoponechal pro své účely a část, nesloženou do soudní úschovy, odpovídající odměně právního zastoupení, taktéž nikomu jinému ani sobě nevyplatil, klient je na něm neuplatnil, přičemž žalobce nenakládá s těmito finančními prostředky jako s vlastními.
19. Žalobce uzavřel, že žalovaný se s žádným se shora uvedených argumentů prakticky nevypořádal, když pouze bez dalšího uvedl, že podmínky složení finančních prostředků do soudní úschovy neshledal, resp. je redukoval pouze na exekuční příkaz nebo předběžné opatření, resp. nesprávně právně posoudil skutkový stav věci. Tím dle žalobce současně zatížil Napadené rozhodnutí vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti, kdy není zřejmé, jakými úvahami se při vydání Napadeného rozhodnutí řídil.
20. V reakci na vyjádření žalované pak žalobce podáním ze dne 1. 3. 2017 opravil chybu v psaní v petitu podané žaloby.

IV. Vyjádření žalované

21. Žalovaná ve svém stručném vyjádření k žalobě ze dne 8. 2. 2017 poukázala na chybu v psaní obsaženou v žalobě. Dále pak předslala, že žalobce v podané žalobě podrobně a opakovaně vysvětluje, proč peníze, inkasované pro klienta od exekutora, klientovi nevyplatil, přičemž líčí své pochybnosti vyvolané jiným klientem, sděluje úmysly k manipulaci s nadlimitní hotovostí, sděluje, s jakou časovou prodlevou poskytl informaci prostřednictvím SMS i svůj názor na tuto prodlevu. Podle žalované tak žalobce obšírně a opakovaně především potvrzuje skutkový stav zjištěný v kárném řízení a uvedený

v kárném rozhodnutí. Žalobce podle žalované přehlíží, že peníze vymožené pro klienta náleží klientovi a advokát je povinen je klientovi bez odkladu vyplatit, a to bez ohledu na to, zda je jeho odměna uhrazena, či není, a zda někdo jiný, byť by to byl jiný jeho klient, vyslovuje nějaké nároky. Podle žalované žalobní obrana žalobce právní názor uvedený v rozhodnutích žalované nevyvrací, naopak svědčí o tom, že se přístup žalobce ke skutku dosud nezměnil.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Neidentifikoval přitom další vady, k nimž byl povinen přihlídnout z moci úřední. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 76 odst. 1 s. ř. s.
23. Soud se v logice upořádání žalobních bodů nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobce v této souvislosti namítal, že se žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevypořádal s jeho námitkami obsahově odpovídajícími uplatněným žalobním námitkám, když toliko uzavřel, že v dané věci nebyl žalobce oprávněn složit finanční prostředky do soudní úschovy.
24. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí judikoval, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil k problematice nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, jsou přitom takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 - 74).
25. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997,

sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, náleží Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, či náleží Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Ústavní soud v této souvislosti výslovně zdůrazňuje, že rovněž právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99). Řádné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem je tak podle Ústavního soudu nezbytnou zárukou proti libovůli v rozhodování, která je neslučitelná s principem demokratického právního státu (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10). Evropský soud pro lidská práva a národní soudy přitom konstantně judikují, že právo na obhajobu a právo na přezkoumatelné odůvodnění je imanentní součástí práva na spravedlivý proces.

26. Ze shora uvedeného judikatorního rámce tedy jednoznačně a nadevší pochybnost vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvážil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentaci. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflektuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015 - 29).
27. Městský soud v Praze nicméně nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud rovněž konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1).
28. Soud v této souvislosti podotýká, že žalobce svou procesní obranu v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí shodně jako v podané žalobě zaměřoval především na (i.) námitky zpochybňující závěr uvedený ve výroku Prvostupňového rozhodnutí, dle něhož

žalobce klienta o vymoženém plnění neinformoval, a (ii.) námitky poukazující na nedostatečné zohlednění konkrétních skutkových okolností svědčících pro závěr, že žalobci v předmětném případě vznikly důvodné pochybnosti o osobě oprávněného příjemce vymožených finančních prostředků, jež odůvodňovaly složení prostředků do úschovy.

29. Pokud jde o samotné jádro odvolací argumentace spočívající v námitkách podřaditelných pod bod (ii.) uvedený výše, obsahově odpovídajících námitkám uplatněným v tomto směru v podané žalobě, odvolací kárný senát k nim v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že *„kárný senát učinil správná skutková zjištění, že dne 19.12.2014 byla vyplacena soudním exekutorem na účet kárně obviněného částka 803.946,36 Kč pro jeho klienta. Kárně obviněný tuto částku přes urgence svého klienta nevyplatil svému klientovi, přičemž částku 664.844,89 Kč složil kárně obviněný do soudní úschovy na základě usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 16. 6. 2015.... Zbylou částku pak kárně obviněný zadržuje na zvláštním účtu prostředku nenáležících advokátovi“*. K námitce žalobce, že vymoženou částku nemohl klientovi vyplatit, neboť na část této částky uplatnila nárok třetí osoba, resp. byl písemně upozorněn, že zde takovýto tvrzený nárok má být, odvolací kárný senát uzavřel, že *„kárný senát ve svém rozhodnutí došel ke správnému závěru, že bylo zcela zřejmou a nepochybnou povinností kárně obviněného vymožené finanční prostředky jeho klienta přijaté na účet kárně obviněného neprodleně vyplatit klientovi. To, že byl informován o tvrzeném nároku třetí osoby na tyto finanční prostředky, je zcela bezvýznamné, přičemž kárný senát správně zdůraznil, že tento tvrzený nárok nebyl nijak doložen. Pro porušení povinností advokáta je rozhodující v tomto případě, že kárně obviněný nevyplatil neprodleně finanční prostředky svého klienta tomuto klientovi. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že finanční prostředky kárně obviněný složil do soudní úschovy“*. Odvolací kárný senát doplnil, že *„z výše uvedeného vyplývá, že kárný senát správně zjistil skutkový stav a rovněž shora uvedený skutek popsáný v napadeném kárném rozhodnutí správně posoudil po právní stránce jako kárné provinění, neboť kárně obviněný závažným způsobem porušil povinnosti advokáta popsané v napadeném rozhodnutí“*.
30. Soud dospěl se zřetelem ke shora rekapitulovaným judikatorním východiskům k závěru, že uvedený způsob vypořádání odvolacích námitek obsáhle poukazujících na konkrétní skutkové okolnosti svědčící pro závěr, že žalobci vznikly důvodné pochybnosti o osobě oprávněného příjemce vymožených finančních prostředků, jež odůvodňovaly složení prostředků do úschovy, resp. na jejich nedostatečné zohlednění, nezatěžuje Napadené rozhodnutí vadou, pro kterou by nemělo v soudním přezkumu obstát. Z výše citovaných závěrů uvedených v odůvodnění Napadeného rozhodnutí je dle přesvědčení soudu zjevné, že se odvolací kárný senát uvedeným komplexem námitek zabýval, přičemž je neshledal důvodnými. Jakkoli jsou tyto závěry relativně stručné a svým rozsahem na první pohled neodpovídají rozsahu uplatněné odvolací argumentace, tato skutečnost ještě není bez dalšího sama o sobě způsobila zatížit Napadené rozhodnutí v daném ohledu vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
31. Z citovaných závěrů je zjevné, že odvolací kárný senát nepovažoval žalobcem podrobně tvrzené skutkové okolnosti týkající se jeho komunikace s klientem, resp. jednatelem klienta, a panem D. L. za relevantní z pohledu naplnění znaků skutkové podstaty kárného provinění. Odvolací kárný senát v tomto ohledu nepovažoval skutková tvrzení žalobce k okolnostem komunikace v období měsíce ledna 2015 za rozhodné z pohledu závěru o tom, že žalobce v rozporu se stavovskými povinnostmi a přes opakované žádosti klienta

nevyplatil klientovi pro něj exekučně vymožené finanční prostředky, které dílem složil do soudní úschovy a dílem zadržel na zvláštním účtu prostředků nenáležících advokátovi. Odvolací kárný senát považoval za rozhodné, že žalobce nevyplatil neprodleně vymožené finanční prostředky svého klienta tomuto klientovi, přičemž skutečnost, že byl žalobce informován o tvrzeném nároku třetí osoby na tyto finanční prostředky, považoval pro meritorní posouzení za zcela bezvýznamnou, když zdůraznil, že tvrzený nárok nebyl nadto nijak doložen.

32. Přestože jsou tedy tyto závěry stručné, je z nich zcela zjevný náhled odvolacího kárného senátu na předmětný komplex odvolací argumentace, jakož i důvody, pro které odvolací kárný senát této procesní obraně nepřisvědčil. Žalobce ostatně v tomto směru konkrétně nespecifikoval dílčí námitku, jež by snad zůstala odvolacím kárným senátem zcela opomenuta. Z povahy věci je zjevné, že odvolací kárný senát nepovažoval skutkové okolnosti týkající se komunikace stran jiným klientem žalobce uplatněného nároku za skutečnost, jež by byla s to odůvodnit nevyplacení finančních prostředků vymožených pro klienta žalobce tomuto klientovi a legitimizovat jejich zadržení a složení do soudní úschovy. Napadené rozhodnutí tak i přes relativní stručnost reakce na procesní obranu žalobce není v tomto ohledu zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
33. Touto vadou pak Napadené rozhodnutí podle soudu netrpí ani ve vztahu k úzce související odvolací námitce poukazující na neprovedení žalobcem navrhovaných výsledků svědků, tedy jednatele klienta a pana D. L. Žalobce nijak nezpochybňoval, naopak ve svém odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí potvrdil, že prostřednictvím svědecké výpovědi uvedených osob navrhoval v kárném řízení prokazovat právě jím tvrzené skutkové okolnosti týkající se jeho komunikace s těmito osobami v období měsíce ledna 2015 stran D. L. tvrzeného a uplatněného nároku na část vymožených finančních prostředků. Z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí přitom v tomto ohledu vyplývá, že kárný senát nepovažoval provedení navrhovaných důkazních prostředků za potřebné s tím, že by jejich provedení bylo nadbytečné, neboť všechny podstatné skutkové okolnosti věci týkající se předmětu kárné žaloby byly dostatečně objasněny listinami založenými ve spisu a vyjádřením samotného žalobce v rámci kárného řízení.
34. Pokud pak odvolací kárný senát v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uzavřel, že kárný senát učinil správná skutková zjištění, resp. že kárný senát správně zjistil skutkový stav, přičemž současně založil své závěry na irelevanci skutkových okolností, k jejichž prokázání žalobce provedení výsledků svědků navrhoval (k tomu rovněž srov. níže), je třeba uzavřít, že tak s ohledem na shora rekapitulovaná judikatorní východiska přinejmenším *implicite* vypořádal i odvolací námitku poukazující na neprovedení předmětných výsledků. Je třeba připomenout, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 - 56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, čj. 4 As 48/2007 - 80). Přestože by tedy bylo obecně jistě žádoucí, aby se odvolací kárný senát k předmětné dílčí odvolací námitce vyjádřil v odůvodnění Napadeného rozhodnutí výslovně, nelze na skutkovém půdorysu nyní posuzované věci podle soudu uzavřít, že by žalovaný v tomto ohledu zatížil Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jsou-li z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí zjevné důvody, pro které nebyly navrhované

výslechy svědků provedeny, a současně potvrdil-li odvolací kárný senát vedle obecného vyjádření o správnosti postupu kárného senátu při zjišťování skutkového stavu věci v odůvodnění Napadeného rozhodnutí explicitně mj. závěr o irelevanci skutkových okolností, k jejichž prokázání žalobce provedení předmětných důkazních prostředků navrhoval. Žalobce ostatně proti neprovedení navrhaných důkazních prostředků v podané žalobě výslovně nebrojil. Soud tak s přihlédnutím k výše uvedenému uzavírá, že ani v tomto ohledu není Napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

35. Jinak je tomu však dle přesvědčení Městského soudu v Praze ve vztahu k odvolacím námitkám, jimiž žalobce v odvolání zpochybňoval závěr uvedený ve výroku Prvostupňového rozhodnutí, dle něhož žalobce klienta o vymoženém plnění neinformoval.
36. Soud v tomto směru v reakci na žalobcem uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s námitkami obsahově odpovídajícími uplatněným žalobním námitkám nepřehlédl, že kárný senát ve výroku Prvostupňového rozhodnutí v části popisu skutku, kterým se měl žalobě dopustit kárného provinění, mj. uvedl, že žalobce poté, co mu jako právnímu zástupci klienta v exekučním řízení poukázal soudní exekutor dne 19. 12. 2014 na jeho účet částku 803 946,36 Kč jako vymožené plnění pro jeho klienta, o přijetí vymoženého plnění svého klienta neinformoval. V odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí pak kárný senát v tomto směru uvedl, že žalobce *„informoval však svého klienta až nejdříve dne 14.1.2015 a stalo se tak až teprve na podnět jeho klienta, který došlo platbu avizoval. Výše uvedená lhůta resp. „reakční doba“, jak tvrdí kárně obviněný, je podle kárného senátu nepřiměřeně dlouhá a zejména na začátku ledna 2015 měl kárně obviněný poměrně dost času, klienta řádně informovat“*.
37. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce posléze v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, resp. jeho odůvodnění ze dne 25. 2. 2016, mj. výslovně namítal, že dne 14. 1. 2015 zaslal klientovi formou SMS zprávy informaci o vyplacení vymoženého plnění ve výši 803 946,36 Kč, resp. „cca 803 000“ soudním exekutorem. Žalobce namítal, že ode dne připsání uvedené částky (dne 22. 12. 2014) na zvláštní účet určený pro přijímání finančních prostředků nenáležících advokátu uplynulo 12 pracovních dní, přičemž finanční prostředky byly připsány na účet v období bezprostředně před vánočními svátky a koncem roku. K závěru uvedenému v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, že k informování došlo opožděně, když žalobce měl na začátku ledna 2015 dostatek času informovat klienta o vyplacení vymoženého plnění, žalobce namítal, že počínaje 2. 1. 2015 uplynulo do 14. 1. 2015 pouze 9 pracovních dnů, tj. celkově v zásadě ne podstatně více, než 1 týden, pročez nelze považovat uplynulou dobu za nepřiměřeně dlouhou. Žalobce přitom především namítal, že ve výroku Prvostupňového rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že klienta o vymoženém plnění neinformoval, když klient podle žalobce o vymoženém plnění informován jednoznačně byl, jak o tom dle žalobce svědčí mj. SMS zpráva ze dne 14. 1. 2015 z 9:55 hodin. Žalobce shodně jako v podané žalobě namítal, že v tomto směru nebyl správně zjištěn skutkový stav, resp. na základě provedených důkazů nebyla vyvozena správná skutková zjištění, kdy z důkazu jednoznačně plyne podání informace o vymožení plnění. Žalobce byl přesvědčen, že je mu tak kladeno za vinu jednání (údajné neinformování klienta), jehož se žalobce nedopustil, když klienta informoval bez zbytečného odkladu.

38. Žalovaný se však v odůvodnění Napadeného rozhodnutí k tomuto okruhu odvolacích námitek nijak nevyjádřil, přestože uvedené námitky reflektoval v rámci stručné sumarizace odvolací argumentace v posledním odstavci na str. 1 Napadeného rozhodnutí. Žalobci se na uvedené námitky nedostalo v odůvodnění Napadeného rozhodnutí dle přesvědčení soudu vůbec žádné, nadto pak adekvátní reakce.
39. Uvedenou argumentaci přitom jistě nelze označit za *a priori* irelevantní, zcela mimoběžnou a pro účely nyní posuzované věci nijak nerozhodnou. Soud v této souvislosti podotýká, že žalobce v odvolání plausibilně zpochybňoval závěr uvedený ve výroku Prvostupňového rozhodnutí, dle kterého se kárného provinění dopustil mj. tím, že klienta o vymoženém plnění neinformoval. Nelze přitom pochybovat o tom, že i za toto jednání, jež bylo součástí popisu skutku ve výroku Prvostupňového rozhodnutí, byl žalobce rozhodnutími žalované postihnut. Uvedená část výroku přitom *prima facie* neodpovídá obsahu relevantní části odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, v níž kárný senát v souladu s dříve uvedeným naopak připustil, že k informování klienta žalobcem o vymoženém plnění došlo, přičemž žalobci vytýkal, že doba mezi připsáním finančních prostředků na účel advokáta a mezi informováním klienta dne 14. 1. 2015 byla nepřiměřeně dlouhá, když k informování klienta mělo dojít teprve na podnět klienta, který došlo platbu avizoval. Platí tedy, že zatímco ve výroku Prvostupňového rozhodnutí klade kárný senát žalobci za vinu mj. to, že klienta o vymožení finančních prostředků (vůbec) neinformoval, v odůvodnění ve zjevném rozporu s obsahem výroku připouští, že k informování klienta došlo, avšak vytýká žalobci, že k tomu došlo s nepřiměřeným časovým odstupem.
40. Žalobci se však na shora uvedené námitky, jimiž proti těmto závěrům kárného senátu brojil a jimiž (i s poukazem na argumentaci uvedenou v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí) zpochybňoval závěr uvedený ve výroku Prvostupňového rozhodnutí, že klienta o vymožení finančních prostředků neinformoval, žádné věcné reakce nedostalo. Odvolací kárný senát nade vší pochybnost k výše identifikovaným námitkám vzneseným v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí žádné konkrétní závěry v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyslovil. S žalobcem předestřenými otázkami zpochybňujícími výše rekapitulované závěry kárného senátu se nijak nevypořádal. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí k nim neuvedl žádné úvahy, jimiž snad byl při vypořádání uvedené části procesní argumentace žalobce veden. Žádné závěry k těmto žalobcem konkrétně vzneseným námitkám pak z odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyplývají ani implicitně.
41. Žalovaná tak dle přesvědčení soudu z výše vyložených důvodů nedostala v daném ohledu požadavkům kladeným shora označenou rozhodovací praxí správních soudů a Ústavního soudu na přezkoumatelnost rozhodnutí orgánu veřejné moci. Se zřetelem k výše rekapitulovaným judikatorním závěrům, od nichž soud neshledal důvodu se v posuzované věci jakkoli odchylovat, tak nezbylo soudu než uzavřít, že žalovaná v této části zatížila Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
42. V dalším řízení bude na žalované, aby se s uvedeným komplexem námitek při vydání nového rozhodnutí o odvolání vypořádala, posoudila okolnosti týkající se výše identifikovaného rozporu mezi výrokem a odůvodněním Prvostupňového rozhodnutí a zajistila, aby bylo z jí vydaných rozhodnutí zjevné, zda žalobci vytýká, že se kárného provinění dopustil mj. skutkem spočívajícím v tom, že o přijetí vymoženého plnění svého klienta (vůbec) neinformoval, nebo tím, že klienta informoval po uplynutí nepřiměřeně dlouhé doby, a to až na základně iniciativy samotného klienta, přičemž v takovém případě

se žalovaná neopomene přezkoumatelným způsobem vypořádat s procesní obranou žalobce poukazující na důvody, jimiž žalobce závěr o nepřiměřenosti doby uplynuvší mezi připsáním vymožených finančních prostředků a informováním klienta zpochybňoval.

43. Městský soud v Praze dále s ohledem na závěry ustálené rozhodovací praxe správních soudů zkoumal, zda při konstatování nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí může přistoupit k přezkoumání Napadeného rozhodnutí i optikou dalších žalobcem vznesených námitek.
44. Nejvyšší správní soud totiž v tomto směru vychází ze závěru, že jakkoli je nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí nutnou a dostatečnou podmínkou jeho zrušení krajským soudem, nezabývá to krajský soud vedle konstatování takového nepřezkoumatelnosti též povinnosti vypořádat se s (dalšími) žalobními námitkami či případně zabývat se jinými důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti, či jeho nicotností, a to v té míře, v jaké to obsah napadeného správního rozhodnutí umožňuje.
45. Jak přitom uvádí Nejvyšší správní soud, v řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu se totiž může stát, že toto rozhodnutí bude ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám nepřezkoumatelné, ať již pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů, avšak ve vztahu k jiným, na prvních z nich relativně nezávislým, požadavkům přezkoumatelnosti vyhoví. Může tomu být nejen tehdy, vztahuje-li se nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí toliko k některému z vícero jeho výroků, ale například i tehdy, je-li odůvodnění jednoho výroku nepřezkoumatelné toliko ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám, výsledek jejichž posouzení sám o sobě neovlivňuje posouzení dalších skutkových či právních otázek, které byly rovněž pro rozhodnutí správního orgánu o věci podstatné (v podrobnostech srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
46. Soud tak mohl s ohledem na popsaná východiska přistoupit k vypořádání relativně nezávislých žalobních námitek zpochybňujících samotné skutkové a právní posouzení provedené žalovanou a poukazujících na nedostatečné zohlednění konkrétních skutkových okolností svědčících pro závěr, že žalobci v předmětném případě vznikly důvodné pochybnosti o osobě oprávněného příjemce vymožených finančních prostředků, jež odůvodňovaly složení prostředků do soudní úschovy.
47. Žalobce v podané žalobě v této souvislosti obsáhle (str. 4 – 6 podané žaloby) popisoval skutkové okolnosti týkající se komunikace s klientem a panem D. L., související s touto osobou uplatněným nárokem na část finančních prostředků vymožených žalobcem pro klienta. Žalobní námitky uplatněné na str. 6 a 7 žaloby lze přitom shrnout tak, že žalobce byl přesvědčen, že věc nebyla v daném ohledu správně právně posouzena a z provedených důkazů nebyla vyvozena správná skutková zjištění, kdy zde jednoznačně byly na jeho straně oprávněné pochybnosti o oprávněném příjemci vymoženého finančního plnění, založené na dlouhodobé spolupráci s klientem a zaužívaném způsobu jednání ohledně poskytovaných právních služeb, jež byla narušena jednáním klienta, spočívajícím v postupném ukončení komunikace se žalobcem a negováním původně samotným jednatelem klienta navržených postupů. Žalobce trval na tom, že po právu složil část vymožených finančních prostředků do soudní úschovy. Měl za to, že právě institut soudní úschovy byl s ohledem na existenci sporu o tom, kdo je osobou oprávněnou k vydání

vymožených finančních prostředků, vhodným nástrojem, přičemž byl přesvědčen, že popsané okolnosti zjevně byly způsobilé založit na jeho straně důvodné a oprávněné pochybnosti o skutečném příjemci vymoženého plnění.

48. Jádrem námitek žalobce tedy směřovalo k tomu, že žalobce spatřoval v jím popisovaných skutkových okolnostech týkajících se panem L. uplatněného nároku, zakládajícího spolu s dalšími okolnostmi důvodné pochybnosti o oprávněném příjemci vymoženého plnění, okolnost vylučující závěr o naplnění znaků skutkové podstaty kárného provinění, za něž byl Prvostupňovým rozhodnutím postihnut.
49. Soud uvedeným žalobním námitkám nemohl přisvědčit. Shodně s žalovanou je soud přesvědčen, že žalobcem předestřené skutkové okolnosti nebyly nijak způsobilé negovat závěr o tom, že se žalobce skutkem uvedeným ve výroku Prvostupňového rozhodnutí spočívajícím v tom, že ačkoli ho klient dopisem ze dne 14. 1. 2015 a opakovaně dopisem ze dne 20. 1. 2015 vyzval k vydání přijatého plnění, a ačkoliv e-mailem ze dne 15. 1. 2015 klientovi slíbil provést úhradu přijatého plnění dle jeho požadavku, výzvě klienta nevyhověl a exekučně vymožené plnění zadržuje dílem na účtu určeném pro přijímání prostředků nenáležejících advokátovi, vedeném na jméno advokáta, a dílem je odeslal do soudní úschovy, dopustil kárného provinění spočívajícího v porušení žalovanou označených právních norem.
50. Soud se ztotožňuje s žalovanou, že žalobcem podrobně popisované skutkové okolnosti, které ostatně žalovaná nijak nezpochybňovala (srov. rovněž dále), žalobce neopravňovaly k tomu, aby namísto bezodkladného vyplacení vymožených peněžních prostředků klientovi si tyto prostředky dílem ponechal na zvláštním účtu vedeném na jméno žalobce, a dílem složil do soudní úschovy.
51. Poukazoval-li žalobce na to, že mu v důsledku uplatněného nároku nebylo zřejmé, kdo je osobou oprávněnou k převzetí vymožených finančních prostředků, nezbyvá soudu, než zdůraznit, že touto osobou byl nade vše pochybnost nadále klient, pro něhož žalobce z pozice advokáta exekučně vymožené finanční prostředky od exekutora přijal. Skutečnosti tvrzené panem L. nemohly nijak změnit obsah závazkového právního vztahu mezi žalobcem a jeho klientem, z něhož žalobci zcela evidentně plynula povinnost pro klienta vymožené prostředky klientovi také bez zbytečného odkladu vyplatit.
52. Soud v tomto ohledu konstatuje, že žalobce jako advokát zastupoval žalobce ve vymáhacím řízení týkajícím se mj. exekuce částek přiznaných vykonatelnými exekučními tituly, znějícími na jméno klienta. Nelze tedy rozumně pochybovat o tom, že pokud byl klient, jehož žalobce zastupoval, v exekučním řízení úspěšný, představují finanční prostředky připsané exekutorem na účet žalobce finanční prostředky jen a pouze klienta jako osoby oprávněné z předmětných exekučních titulů. Žalovaná přitom zcela správně uzavřela, že žalobce byl povinen takto připsané vymožené finanční prostředky převést na klienta. Žalobce ostatně ani netvrdil, že by žalovaná věc nesprávně právně posoudila a aplikovala na zjištěný skutkový stav nesprávně právní úpravu uvedenou v Prvostupňovém rozhodnutí, když své námitky soustředil toliko do nezohlednění okolností vyvolávajících na jeho straně důvodné pochybnosti o osobě oprávněného příjemce.
53. Na uvedených závěrech přitom nebylo způsobilé ničeho změnit ani to, zda se žalobce případně s panem D. L., popř. jinou osobou, dohodl na rozdělení prostředků, které budou exekučně vymoženy, event. s takovou osobou uzavřel jiné soukromoprávní ujednání, v jehož důsledku byl klient žalobce případně povinen část takto vymožených finančních

prostředků vyplatit jiné osobě. Neobdržel-li totiž žalobce od klienta, což není v nyní posuzované věci sporné, výslovný pokyn k tomu, aby část takto obdržených prostředků vyplatil někomu jinému, nemohl postupovat jinak, než veškeré vymožené prostředky převést klientovi coby osobě z exekučních titulů oprávněné.

54. Soud souhlasí s žalovanou, že žalobcem akcentovaný institut soudní úschovy nebyl v daném případě na místě. Jakkoli lze žalobci jistě přisvědčit v obecných východiscích týkajících se smyslu a účelu daného institutu, je třeba odmítnout, že by na straně žalobce na daném skutkovém půdorysu mohly rozumně vzniknout důvodné pochybnosti o osobě oprávněné přijmout plnění vymožené ve prospěch klienta jako osoby oprávněné z exekučního titulu.
55. Žalobce se mylí, dovozuje-li, že klient nebyl krácen na svých právech. Právě naopak, zadržením prostředků ze strany žalobce jako jeho advokáta, jejich částečným ponecháním na zvláštním účtu žalobce a částečným složením do soudní úschovy, byl klient žalobce zásadním způsobem poškozen na svých právech, když nemohl bez zbytečného odkladu poté, co byly jemu náležející finanční prostředky pro něho exekučně vymoženy, s těmito prostředky nakládat. Zásadním způsobem pak byl dle přesvědčení soudu narušen fiduciární právní vztah mezi žalobcem jako advokátem a jeho klientem, který naopak legitimně očekával, že žalobce bude plnit své právní a navazující stavovské povinnosti.
56. Za zcela nepřipustné je přitom třeba považovat především chování žalobce, který část z vymožených finančních prostředků ponechal na zvláštním účtu vedeném na jeho jméno, a to v částce připadající na výši s klientem dohodnuté odměny za poskytování právních služeb (žalobce tyto skutečnosti výslovně potvrdil na str. 4 a opakovaně na str. 6 podané žaloby). Žalované nebylo lze vytýkat, pokud v tomto ohledu považovala za odporující stavovským povinnostem advokáta, aby žalobce jednostranně zadržel částku připadající na jeho odměnu z prostředků, které pro klienta vymohl. Na uvedeném závěru přitom nemůže ničeho změnit ani argumentace poukazující na to, že částka připadající na odměnu nebyla dosud vyplacena ani žalobci ani jiné osobě, přičemž žalobce s touto částkou naloží podle toho, jaký subjekt bude určen jako oprávněný příjemce v řízení o soudní úschově. Žalobce nebyl dle přesvědčení soudu oprávněn zadržet jednostranně prostředky ve výši připadající na jeho odměnu, a to ani přes jejich ponechání na účtu určeném pro přijímání prostředků nenáležejících advokátovi.
57. Okolnostmi legitimizujícími postup žalobce pak nemohou být v žádném ohledu ani skutečnosti související s případnou obavou z majetkové nedostatečnosti klienta a z nich plynoucí obava o dobytost dohodnuté odměny, natožpak zájem jiného klienta žalobce, jenž mohl právě z obavy o dobytost jím tvrzené, avšak dle spisu nijak nedoložené pohledávky vůči poškozenému klientovi u žalobce intervenovat a domáhat se vyplacení části finančních prostředků přímo po žalobci. Jakkoli si byl žalobce dle obsahu písemností založených ve správním spisu vědom možného střetu zájmů mezi dvěma svými klienty a poukazoval pro ten případ na nemožnost tyto klienty v případném sporu mezi nimi zastupovat a poskytnout jim právní pomoc, platí, že pokud postupoval způsobem popsaným ve výroku Prvostupňového rozhodnutí, ve svém důsledku fakticky upřednostnil zájmy své a zájmy jiného svého klienta před zájmy klienta, jemuž byl povinen s ohledem na výše uvedené závěry pro něj vymožené finanční prostředky předat.
58. Soud uzavírá, že provedeným dokazováním bylo dle přesvědčení soudu nade vší pochybnost prokázáno, že na účet žalobce byly připsány finanční prostředky vymožené

v exekučním řízení pro klienta jako oprávněného z exekučních titulů. Žalobce však tuto částku klientovi nevyplatil, nýbrž její část ve výši připadající na odměnu advokáta za poskytnutí právních služeb ponechal na svém zvláštním účtu a zbývající část vložil do soudní úschovy, vycházející z úvahy o pochybnostech o osobě oprávněného příjemce těchto prostředků. Podle přesvědčení soudu těmito zjištěními žalovaná vyčerpala rozsah potřebného skutkového zjišťování, dalších zjištění, především pak prokazování okolností týkajících se skutkových tvrzení žalobce stran komunikace s klientem a panem D. L. v lednu 2015 nebylo třeba, když skutkovou podstatu kárného provinění zakládala v daném ohledu již pouze skutečnost, že žalobce nevyplatil klientovi vymoženou peněžní částku. Z tohoto důvodu pak ani sám soud nepovažoval za potřebné nařizovat ústní jednání za účelem realizace výsledku žalobcem navržených svědků.

59. Soud má proto ze všech výše uvedených důvodů za to, že žalovaná v souzené věci v této části skutku identifikovaného ve výroku Prvostupňového rozhodnutí řádně zjistila skutkový stav a ten pak přiléhavě právně posoudila. Přisvědčuje tedy závěru kárného senátu, jenž byl následně potvrzen Napadeným rozhodnutím, že jednání kladené žalobci za vinu je závažným porušením povinnosti advokáta chránit práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny, jednat při výkonu advokacie čestně a svědomitě (§ 16 odst. 1 a 2 zákona o advokacii) a postupovat při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu a za tím účelem dodržovat pravidla profesionální etiky (§ 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 a čl. 9 odst. 1 a 2 Pravidel profesionální etiky), které je nutno kvalifikovat jako kárné provinění ve smyslu 32 odst. 2 zákona o advokacii.
60. Jelikož však v souladu se shora vyloženými závěry odvolací kárný senát zcela opomenul vypořádat odvolací námitky zpochybňující závěr uvedený ve výroku Prvostupňového rozhodnutí, dle něhož žalobce klienta o vymoženém plnění neinformoval, soudu nezbylo, než Napadené rozhodnutí žalované pro nepřezkoumatelnost podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.
61. V dalším řízení žalovaná zohlední závěry vyslovené výše v bodech 35 - 42 tohoto rozsudku, v souladu se shora uvedenými judikatorními mantinely důsledně vypořádá opomenuté odvolací námitky žalobce. Jak bylo uvedeno výše, žalovaná při vydání nového rozhodnutí o odvolání posoudí okolnosti týkající se výše identifikovaného rozporu mezi výrokiem a odůvodněním Prvostupňového rozhodnutí a zajistí, aby bylo z jí vydaných rozhodnutí zjevné, zda žalobci vytýká, že se kárného provinění dopustil mj. i skutkem spočívajícím v tom, že o přijetí vymoženého plnění svého klienta (vůbec) neinformoval, nebo tím, že klienta informoval po uplynutí nepřiměřeně dlouhé doby, a to až na základě iniciativy samotného klienta, přičemž v takovém případě se žalovaná neopomene přezkoumatelným způsobem vypořádat s procesní obranou žalobce poukazující na důvody, jimiž žalobce závěr o nepřiměřenosti doby uplynulší mezi připsáním vymožených finančních prostředků a informováním klienta zpochybňoval
62. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
63. Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v řízení plně úspěšný, a tak mu oproti žalované náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Tu však představuje toliko zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. listopadu 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu